

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 4To/4/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8518010283
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 02. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Rastislav Varga PhD., LL.M., MBA
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2024:8518010283.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Rastislava Vargu, PhD., LL.M., MBA a sudcov JUDr. Petra Farkaša a JUDr. Emila Dubňanského, na verejnom zasadnutí konanom dňa 21.02.2024, v trestnej veci obžalovaného A. B. pre zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a/, b/ Tr. zákona, o odvolaní prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Stará Ľubovňa zo dňa 13.06.2022, sp. zn. 1T/117/2018, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. poriadku z a m i e t a odvolanie prokurátora.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Stará Ľubovňa zo dňa 13.06.2022, sp. zn. 1T/117/2018 súd obžalovaného A. B. oslobodil spod obžaloby prokurátorky Okresnej prokuratúry Stará Ľubovňa sp. zn. Pv 110/18/7710, zo dňa 25.09.2018, podanej súdu dňa 26.09.2018, pre skutok kvalifikovaný ako zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a/, b/ Tr. zákona, na tom skutkovom základe, že

- najneskôr od 01.09.1999 až do roku 2003, prevažne v mieste svojho trvalého bydliska v obci A. C. XXX, D. E. F., v nepravidelných časových intervaloch pod vplyvom alkoholických nápojov, bezdôvodne fyzicky napadal svoju manželku G. B., nar. XX.XX.XXXX, trv. bytom A. C. XXX, a to tak, že ju rukou udieral po tvári pre rôzne maličkosti, kde jej spôsobil aj zranenia, pre ktoré zo strachu pred konaním obžalovaného nevyžiadala odbornú lekársku pomoc, kopal ju, vulgárne jej nadával, ponižoval ju, vyžadoval od nej, aby plnila jeho rôzne príkazy, čo poškodená G. B. plnila, pretože sa bála, že jej ublíži, neustále ju sledoval, kde chodí, podozrieval ju z nevery, ako aj zisťoval, kde a s kým sa stretáva, čo mu musela vysvetľovať, inak bol na ňu vulgárny, pričom následne od roku 2003, kedy prestal požívať alkoholické nápoje z dôvodu jeho zdravotného stavu, až do 22.03.2018, opäť prevažne v mieste svojho trvalého bydliska a v nepravidelných časových intervaloch ju bezdôvodne rukou udieral po tvári pre rôzne maličkosti, vulgárne sa k nej správal, ponižoval ju, vyžadoval od nej, aby plnila jeho príkazy, čo poškodená G. B. opäť plnila, a to z dôvodu, že sa bála, že jej ublíži, neustále ju sledoval, kde chodí, podozrieval ju z nevery ako aj zisťoval, kde a s kým sa stretáva, čo mu musela vysvetľovať, inak bol na ňu vulgárny, jeho konanie sa začalo stupňovať v mesiaci december 2017, kedy obžalovaný poškodenú v noci začal ešte aj budiť pre rôzne veci, ktoré si mohol spraviť aj sám, a tým jej odopieral spánok, čím týmto konaním u poškodenej G. B. spôsobil fyzické a psychické utrpenie,

pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný.

Podľa § 280 ods. 2 Tr. poriadku trestnú vec vedenú proti obžalovanému A. B. na základe obžaloby prokurátorky Okresnej prokuratúry Stará Ľubovňa sp. zn. Pv 110/18/7710, zo dňa 25.09.2018, podanej súdu dňa 26.09.2018, pre skutok kvalifikovaný ako zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a/, b/ Tr. zákona, v časti, v ktorej mal obžalovaný spáchať skutok spáchať tak, že

- pričom jeho konanie sa vystupňovalo dňa 22.03.2018, kedy k nej prišiel do obchodného domu KOCKA do priestorov stávkovej kancelárie na ul. Levočská 1, Stará Ľubovňa, kde pracuje, pod podozrením, že ho poškodená podvádza s iným mužom, prikázal jej, aby si dala dole nohavice a nohavičky, čo poškodená zo strachu urobila, a v tom jej vložil prsty do vagíny, kde jej povedal: „jak to, že si mokrá,“ na čo mu ona odpovedala: „ukáž mi ženu, ktorá ju má suchú“, následne na to sa poškodená obliekla a obžalovaný jej povedal: „veď počkaj, čo bude, keď prídeš dnes domov“, v dôsledku tohto konania obžalovaného následne poškodená od neho odišla bývať ku svojej dcére H. I. do obce Lada, okres Prešov, pričom následne obžalovaný sa opakovane v zamestnaní poškodenej dotazoval, že prečo poškodená nie je v práci, kedy príde do práce, naposledy dňa 25.03.2018 telefonicky kontaktoval H. I., ktorej sa v telefonickom rozhovore vypytoval na poškodenú, kde dcére uviedol, že keď sa do večera poškodená nevráti domov, tak nech si ho nepraje,

postúpil Okresnému úradu Stará Ľubovňa, pretože nejde o trestný čin, ale v tejto časti žalovaný skutok by mal Okresný úrad Stará Ľubovňa prejednať ako priestupok.

Proti tomuto rozsudku riadne a včas, ihneď po jeho vyhlásení, odôvodnení a poučení o opravnom prostriedku podal odvolanie prokurátor v celom rozsahu a to v neprospech obžalovaného, ktoré odôvodnil podaním doručeným súdu prvého stupňa dňa 19.01.2024. Namietal, že trestná činnosť obžalovaného je preukázaná výpoveďou poškodenej, ktorá podrobne popísala konanie obžalovaného, ktoré je mu kladené za vinu. Vo vzťahu k samotnému výsluchu poškodenej poukazuje na závery znaleckého posudku znalkyne Mgr. Cehelníkovej, z ktorej vyplýva, že u poškodenej neboli zistené sklony ku konfabulácii, pričom všeobecná, ani špecifická vierohodnosť poškodenej nie je významne oslabená, nejaví znaky, či tendencie javiť sa v lepšom svetle, či tendencie skresľovať prežitú udalosť a tým poškodiť obžalovanému. Motivácia jej výpovede vyplýva z absolútneho ignorovania jej potrieb zo strany obžalovaného, deklasovanie do pozície slúžky, poskoka, prekročenie miery únosnosti jeho hrubého násilného a ponižujúceho správania, ktoré doteraz relatívne zvládala. Nie je možné sa stotožniť s vyjadrením súdu, ktorý výsluch poškodenej hodnotí aj s poukazom na jej celkový dojem, ktorý zanechala svojim vystupovaním počas jej výpovede, pričom súd konštatoval, že dojem bol naložiť obžalovanému a zosmiešniť ho. Tvrdenia poškodenej sú verifikované výsluchmi ďalších svedkov a to H. I., ktorá popísala spolužitie nielen poškodenej a obžalovaného, ale aj ich rodinné spolužitie a incident zo dňa 20.03.2018, ku ktorému malo dôjsť v stávkovej kancelárii a o ktorom sa dozvedela od poškodenej, ďalej výsluchom svedka G. J., bývalého spolupracovníka poškodenej, ktorý bol svedkom častých telefonátov obžalovaného poškodenej, ktoré obsahovali nadávky, rovnako aj výsluchom svedkyne K. L., ktorá od poškodenej vie, že ju mal obžalovaný v minulosti biť, nebola síce svedkom fyzického týrania avšak psychického áno. Uviedla, že obžalovaný v kuse poškodenej telefonoval kde je a s kým je, pričom všetky záležitosti musela riešiť poškodená, navyše aj syn obžalovanej A. sa svedkyni zdôveril, že sa s obžalovaným nedá vydržať. Tvrdenia poškodenej sú verifikované aj výpoveďou svedkyne M. E., kolegyne poškodenej, ktorej sa poškodená zdôverila aký život vedie s obžalovaným teda, že poškodenú obžalovaný fyzicky napadol, nedal jej spať, denne jej volal aj 20-krát. Pokiaľ ide o fyzické týranie vo vzťahu k poškodenej, danú skutočnosť vo svojom výsluchu v rámci prípravného konania potvrdila aj svedkyňa E. I., ktorá uviedla, že mala vedomosť od poškodenej aj od A. B. G., teda jej bývalého priateľa, že v minulosti mal obžalovaný tak poškodenú, ako aj deti biť. Svedkyňa určitý čas bývala v dome obžalovaného a vnímala vzájomné spolužitie poškodenej a obžalovaného, kde vo vzťahu k spolužitiu uviedla, že vie, že obžalovaný je veľmi žiarlivý, že u nich videla veľa hádok, ktoré väčšinou vyvolával obžalovaný, a to viackrát do dňa, vyžadoval isté veci od príbuzných, tak aby tomu bolo tak, ako si on praje a uvedené si vynucoval krikom a opakovaním až po dobu kým sa nespravilo tak, ako chcel on. Nepochybne tak z výsluchu svedkyne K. L. i svedkyne E. I. vyplýva, že vo vzťahu k poškodenej dochádzalo k fyzickej ujme, ako aj ujme psychickej. Uvedeným svedkyniam sa s určitými problémami spojenými s obžalovaným zverila nielen poškodená, ale aj A. B. ml. Poukazuje na to, že trestný čin týrania blízkej a zverenej osoby sa v prevažnej miere odohráva medzi obvineným a jeho obeťou, prípadne obeťami v domácnosti, izolovane od vonkajšieho prostredia, kde častokrát je obeť emočne, prípadne aj finančne naviazaná na páchatela s tendenciou zakrývať jeho konanie, resp. toto bagatelizovať, prípadne si ani nepripúšťať. Obvinený sa mal trestnej činnosti dopúšťať práve v domácom prostredí, kde sa mal útočne správať voči poškodenej bez ohľadu na to či mal, resp. nemal požitý alkohol, pričom alkohol robil jeho správanie nevyspytateľným. Pri trestnom čine týrania blízkej osoby a zverenej osoby sa vyskytujú len ojedinele nejakí priami svedkovia, okrem páchatela a obeť. Za situácie, že poškodená vnímala konanie obvineného tak intenzívne, že nemohla zotrvať vo svojom obydľí, ktoré malo pôsobiť ako jej útočisko, miesto bezpečia, ale v dôsledku obavy o svoj život a zdravie zo svojho domu

utiekla, je zrejmé, že poškodená takéto konanie obvineného vnímala ako ťažké príkorie. Súd akoby v odôvodnení dával do pozície obete obžalovaného, ktorého susedia popísali ako nekonfliktnú osobu, avšak zo zadovážených dôkazov vyplýva, že obžalovaný sa k poškodenej správal neadekvátne práve, keď nebol nablízku nikto, kto by mohol jeho protiprávne konanie vidieť. O jeho agresii voči poškodenej svedčia aj telefonáty či esemesky, ktorých priamymi svedkami boli kolegovia poškodenej. Okrem toho je potrebné poukázať na výsluch svedkyne M. E., z ktorého vyplýva hrubé správanie obžalovaného, ktorý po incidente zo dňa 22.03.2018 prišiel k nej na prevádzku, kde sa svedkyňi vyhrážal, či chce dostať po papuli, keď mu nepovie, kde je poškodená. Navyše chcel ísť skontrolovať priestory prevádzky vzadu, čo mu nedovolila. Svedkyňa uviedla, že sa správal arogantne. K svedkyňi neadekvátne sa správal aj syn obžalovaného I. B., ktorý asi o dva týždne po incidente prišiel za ňou do práce, vyhrážal sa jej, že čo za kokotiny tam uviedla. Je zarážajúce, že tak obžalovaný, ako aj svedok I. B. v podstate voči cudzej osobe použil vyhrážky. Tu vyvstáva otázka, keď sa takto agresívne správajú voči cudzej osobe, ako sa potom správali voči poškodenej v domácom prostredí. O agresivite obžalovaného svedčí aj výsluch svedkyne N. B., ktorá bola v minulosti svedkom toho ako dal obžalovaný poškodenej facku. O agresivite obžalovaného svedčí aj záznamy zo zdravotnej dokumentácie, z ktorej vyplýva, že dňa 21.11.1996 poškodenú ubil obžalovaný a poškodená nemôže otvoriť ľavé oko. Pokiaľ ide o inkriminovaný deň 22.03.2018 a konanie obžalovaného v stávkovej kancelárii, danú skutočnosť ozrejmili poškodená a svedkovia I., J., I. a K., ktorým poškodená uviedla čo sa v inkriminovaný deň stalo. Vzhľadom na vykonané dokazovanie nie je možné sa stotožniť so záverom súdu v bode II. rozsudku, ktoré tak závažne konanie, ku ktorému došlo dňa 22.03.2018 vyhodnotil len ako možný priestupok. Súd vo vzťahu ku konaniu obžalovaného 22.03.2018 sa absolútne nezaoberal ani len prípadným naplnením zákonných znakov skutkovej podstaty trestného činu sexuálneho násillia v zmysle § 200 Tr. zákona. V neposlednom rade je potrebné vziať do úvahy aj prvotný výsluch obžalovaného v rámci prípravného konania, kde sa priznal k tomu, že poškodenej siahol do rozkroku, ako aj jeho ďalšie vyjadrenia, že poškodenú udrel, že na ňu kričal a ju budil. O dôvodoch neustáleho menenia výpovedí, počnúc prípravným konaním až po výpovede na hlavnom pojednávaní, svedčí aj znalecký posudok znalca z odboru psychológie, z ktorého vyplýva, že jeho špecifická vierohodnosť sa javí ako čiastočne znížená. Navyše, v napätých záťažových situáciách je u obžalovaného očakávateľné aj agresívne správanie, pričom obavy zo straty manželky sa stávajú u neho zdrojom partnerskej žiarlivosti. Osobnosť obžalovaného dopĺňa aj znalecký posudok znalca z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie psychiatria, z ktorého vyplýva, že obžalovaný je osobou s poruchovou osobnostnou štruktúrou v zmysle diagnostického záveru a teda zmiešanou poruchou osobnosti s prvkami emočnej lability a organicity. Je zvýraznene impulzívny, egocentrický, emočne labilný s tendenciou k narcizmu, podozrievavosti a žiarlivosti. Obžalovaný má zvýšený sklon k abnormálnym formám emočného prejavu a správania, pričom agresívne správanie sa obžalovaného v štádiách alkoholových opojení nebolo cudzie jeho osobnostnej štruktúre, a teda jeho konanie nemožno hodnotiť ako patické. Vzhľadom na uvedené skutočnosti má za to, že obžalovaný naplnil všetky znaky skutkovej podstaty trestného činu týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a/, b/ Tr. zákona. S poukazom na uvedené navrhol, aby Krajský súd v Prešove zrušil prvostupňové rozhodnutie a vrátil vec prvostupňovému súdu na ďalšie konanie.

Na základe takto riadne a včas podaného odvolania, krajský súd v zmysle ustanovenia § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo, prihliadajúc aj na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku a dospel k záveru, že odvolanie prokurátora nie je dôvodné.

Prvostupňový súd odôvodnil napadnutý rozsudok tým, že na základe výpovedí je zrejmé, že v spozužití obžalovaného a poškodenej dochádzalo ku konfliktom, avšak vyhodnotením všetkých skutočností a výpovedí ako sú rozpísané, nemožno nijako a už vôbec bez závažných pochybností dospieť k záveru a stotožniť sa s podanou obžalobou v tom, že k takýmto konfliktným situáciám dochádzalo nepretržite, pravidelným, výlučným, systematickým, jednostranným správaním obžalovaného voči poškodenej z dôvodov a spôsobom ako to bolo uvádzané v obžalobe a s následkami aké malo podľa obžaloby na strane poškodenej vyvolávať, a to či už malo ísť o bitie poškodenej obžalovaným, dokonca kopanie, spôsobovanie zranení, že by táto mala z neho strach, že by ju ponižoval, vyžadoval plnenie jeho príkazov, neustále ju sledoval, zisťoval, kde a s kým sa stretáva, odopieral jej dokonca spánok, teda že by obžalovaný sa správal voči poškodenej tak, že by to bolo možné vyhodnotiť ako zločin týrania blízkej a zverenej osoby, pričom uvedené sa vzťahuje k časti skutku, kde súd obžalovaného spod obžaloby oslobodil. Naopak, vykonaným dokazovaním súd dospel k záveru, že v spozužití obžalovaného

a poškodenej išlo o obojstranne interaktívne chorý vzťah, nepochybne podmienený i vekovým rozdielom medzi nimi, viac než 12 rokov, aj osobnosťou toho, ktorého z nich, v dôsledku toho s odlišnými názormi, postojmi, požiadavkami, či očakávaniami a vzájomným prístupom a reakciami vo vzťahu k sebe navzájom, na rozpory v náhľadoch na to, čo treba, ako a kedy doma spraviť, čo možno v spolužití tolerovať a pod., čo vyúsťovalo do častých viac alebo menej intenzívnych konfliktov medzi nimi, počas ktorých, ale nepochybne i následne pod ich vplyvom aj v čase ich odznenia sa však navzájom k sebe správali nedôstojne, vulgárne, pričom nemožno vylúčiť, že došlo aj k určitým fyzickým atakom, avšak za celej zistenej situácie z vykonaného dokazovania určite nešlo pri týchto konfliktoch o to, že by bolo možné prijať záver, že agresor, resp. ten kto sa mal takto správať, bol výlučne obžalovaný a poškodená bola len prostá obeť, ktorej tak bolo spôsobované utrpenie, ale že aj zo strany poškodenej dochádzalo k podnecovaniu a vyvolávaniu takých situácií, v ktorých náležite tomu zodpovedajúco reagovala. K bitiu poškodenej, dokonca k jej údajnému kopaniu treba uviesť, že túto skutočnosť nemal súd absolútne nijako preukázanú, čo sa týka obdobia v obžalobe po roku 2003 do 22.03.2018, teda vtedy, kedy obžalovaný nepožíval alkoholické nápoje vôbec. Pokiaľ aj poškodená niekomu zo svedkov hovorila o tom, že bola bitá v danom období, tak každý z nich uvádzal, že to mala hovoriť len v súvislosti s časom kedy ešte pil. Nemožno prijať v tomto smere za vierohodnú ani výpoveď poškodenej na hlavnom pojednávaní, že sama pôvodne pri podaní trestného oznámenia uvádzala, že 15 rokov ju obžalovaný neudrel, pričom rozpor v jej tvrdení na hlavnom pojednávaní nevedela absolútne vysvetliť a že išlo pôvodne len o trestné oznámenie, nemožno prejsť bez povšimnutia. Treba podotknúť, že mimo domácnosti obžalovaného a poškodenej nik zo svedkov priamo nevidel akýkoľvek prejav fyzického násillia obžalovaného voči poškodenej a to ani príbuzní, ani najbližší susedia, preto nemožno nijako mať za preukázané bitie poškodenej obžalovaným od roku 2003 do 22.03.2018 a už vôbec nie pre rôzne maličkosti. Navyše, nikto zo svedkov nepotvrdil ani prípadné akékoľvek zaznamenanie nejakého zranenia poškodenej v dôsledku bitia, pričom najmä svedkovia J. a E. absolútne nijako neuviedli, že by vôbec pred nimi v práci poškodená spomenula akýkoľvek fyzický atak voči nej od obžalovaného do obdobia do 22.03.2018, v ktorom boli v práci v pravidelnom kontakte. Nemožno nespomenúť ani výpovede svedkyne L. a I., ktorým poškodená mala hovoriť len o tom, že obžalovaný ju bil, keď pil. K obdobiu medzi 01.09.1999 do 2003 súd má preukázané, že zo strany obžalovaného k takémuto konaniu voči poškodenej v určitých prípadoch došlo a to čo sa týka udretia, pričom kopance tu neboli preukázané, čo vyplýva aj z výpovede samotného obžalovaného, keď uviedol, že občas poškodenú udrel po tvári ale bolo to iba párkrát, pričom v zdravotnej dokumentácii je zaznamenané, že dňa 21.11.1996 ju ubil manžel tak, že nemohla otvoriť ľavé oko, avšak nemožno sa stotožniť s obžalobou v tom, že zranenia jej mal spôsobovať aj naďalej, ale nevyhľadala lekársku pomoc zo strachu pred konaním obžalovaného. Svedkyňa E. pritom výslovne uviedla, že poškodená jej povedala, že obžalovaný ju v dotknutom období t.j. keď pil, zbil trikrát, z toho raz vážnejšie, pričom nepochybne malo ísť o konanie dňa 21.11.1996 a ďalšie 2 prípady „zbitia“ ostali bližšie neobjasnené. Súd poukazuje na výpovede svedkov K., O., P., E., B., K. a Q., z ktorých nikto nepotvrdil, že by niekedy boli priamymi svedkami násillného konania obžalovanému voči poškodenej, navyše poškodená sa týmto osobám a to ani svojim sestram, ani najbližším susedom, od ktorých mohla očakávať pôsobenie na obžalovaného o ničom takom za 18 rokov nezdôverila. Rovnako nič také nepovedala ani nikomu z osôb, s ktorými pracovala v pobočke Nike, až pani E.. Mali o tom však vedieť svokor, jej matka a teta obžalovaného, ktorí sú už však nebohí a ešte zopár osôb, ktoré nevie bližšie označiť, kde bývajú. O bitke nepovedala ani svedkovi J., s ktorým si podľa výpovede „sadli“ tak, že si hovorili všetko. Uvedené bitie potvrdzovala ako tak dcéra poškodenej H. I., avšak synovia obžalovaného a poškodenej to absolútne vyvracali. Svedkyňa I. uvádzala, že obžalovaný bil poškodenú rukou najčastejšie po tvári a neraz mala monokel, naproti tomu však nikto iný zo svedkov neuviedol, že by na poškodenej nejaké zranenia videl a sama poškodená uvádzala, že po tvári nie, lebo na to si dávala pozor. Svedkyňa I. navyše uvádzala, že v detstve mala radšej otca (obžalovaného) ako matku, zároveň podľa nej mal obžalovaný biť nielen matku, ale ju i bratov, čomu nemožno bezvýhradne veriť za takej situácie, že napriek tomu, že mala radšej otca a ako dieťa, ktoré malo vidieť pravidelné bitie jej matky obžalovaným, by ho mala radšej, čo sa vymyká akejkolvek prijateľnej logike. Z uvedených skutočností je, čo sa týka bitiek, zrejme, že za celé obdobie od 01.09.1999 malo dôjsť nanajvýš k trom prípadom zbitia poškodenej obžalovaným, nepochybne možno aj k nejakým prípadom udretia pri hádkach a to z výpovede poškodenej i recipročným z jej strany voči obžalovanému, čo však neposkytuje za takéhoto stavu dokazovania žiadny dôvodný predpoklad konštatovania, že malo ísť o týranie poškodenej. Nijako relevantne nie je preukázaná periodicitá takýchto konaní, pričom pod vplyvom správania sa a podnetov poškodenej išlo zrejme o bežné, navzájom interaktívne fungovanie medzi nimi v danej dobe, čo nedovoľuje prijať záver o tom, že treba hľadať vinu len na strane obžalovaného. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že išlo o vzájomné interaktívne

choré manželstvo, spolunažívanie obžalovaného s poškodenou, kde vznikali konfliktné situácie, tak vo vysokej miere aktívnym správaním a vystupovaním samotnej poškodenej, pričom z výpovedí svedkov nemožno prijať záver, že by poškodená konflikty a hrozbu konfliktov, resp. ich následky pociťovala ako nejaké utrpenie. Drvivá väčšina svedkov označovala za vulgárnu poškodenú, rovnako ju označovala za vyvolávačku konfliktov, ako aj za neprístojnú k deťom. Išlo o svedkov, ktorí nemali len všeobecné informácie podané od poškodenej, ale ktorí pravidelne a dlhodobo vnímali jej správanie, jej spolužitie v rodine s obžalovaným. Preto nebol daný predpoklad ani pre uznanie viny obžalovaného zo žalovaného trestného činu. K obžalovanému za vinu kladenému konaniu spočívajúcemu vo vulgárnom nadávaní poškodenej, jej ponižovaní, vyžadovaní aby plnila rôzne príkazy, podozrievaní z nevery, zisťovaní s kým sa stretáva a neustálom sledovaní, kde chodí, súd uvádza, že nebolo preukázané nič čo by mohlo byť konštatované, že išlo o konanie, ktorým by poškodenú týral alebo spôsobil utrpenie. Súd mal za preukázané jedine to, že vzťah obžalovaného a poškodenej bol v celom možnom meradle nezdravý, konfliktný, vysoko a permanentne problémový, na čom sa rovnakou mierou podieľala samotná poškodená osobitne svojím správaním, vyjadrovaním a konaním. Za celej dokazovaním zistenej situácie ohľadom správania sa celkového a vo vzťahu k deťom a obžalovanému zo strany poškodenej nemožno prijať záver, že išlo o jednostranné správanie sa obžalovaného a činené bolo len preto, že inak sa správať nechcel a nevedel. Nemožno opomenúť mieru, čas, miesto, intenzitu vulgárneho správania sa samotnej poškodenej, aj keď súdu sa nedá veriť, že obžalovaný bol nezlomný kľuďas, ktorý by jej tiež nevynadal. Samotné konanie a správanie poškodenej je vulgárne už vo svojej podstate a sústavné, preto nemožno prijať záver, že ak voči nej niekto použije obdobné výrazy tým jej spôsobuje nijaké utrpenie, týra ju a ponižuje, osobitne ten, vo vzťahu ku ktorému sa rovnako správala ona. Rovnako nebolo nijako preukázané, aby poškodená musela plniť rôzne príkazy obžalovaného, lebo sa ho bála, že jej ublíži. Súdu je preukázané, že obžalovaný v značnej miere bol odkázaný na poškodenú, resp. nesamostatný, možno dosť jednoduchý a zo žiadneho dôkazu nevyplývalo, že by dával príkazy a rozkazy, pričom nemožno opomenúť samotné vyjadrenie poškodenej, že tak ho naučila, naopak vo svojej výpovedi z neho robila neschopáka, kvôli ktorému práve preto ona musela všetko vybavovať, teda v tomto smere z jej výpovede nemožno vyvodiť, že by to robila preto, že jej toto prikazoval alebo dával rozkazy, príkazy, navyše pod hrozbami nejakej ujmy, ale preto, že on to nevedel, hanbil sa alebo nebol schopný niečo vybaviť. Nemožno za takéto správanie zahrnúť to, že ak doma niečo robili, tak každý mal svoj názor ako to má byť urobené, ako to má vyzeráť a to, že je niekto tvrdohlavý v názoroch nenaplnia znaky skutkovej podstaty zločinu týrania. Aj samotná poškodená uviedla, že keď nebol doma, tak napr. vyhádzali všetky nepotrebné veci zo stodoly, pričom nespomenula ani náznakom, že by na to obžalovaný akokoľvek neprimerane reagoval. Tieto veci držali, lebo on chcel, ona však mala iný názor a ak niekto povie, že sa to zide, nie je možné považovať, že je to príkaz, navyše, ak sa ho bojí, tak potom vyhádza bez strachu veci. Z dokazovania súd nezistil, že obžalovaný doma výslovne sedel a nič nerobil a bezpodmienečne všetko pod hrozbami a príkazmi musela robiť poškodená. Naopak, z dokazovania vyplynulo v zásade bežné plnenie príslušných úloh v domácnosti situovanej na dedine a to pri pestovaní plodín alebo chovaní hospodárskych zvierat. Obžalovaného časom poškodená vnímala tak, že s ním nevedela koexistovať normálne, vzťah sa zhoršoval, stále viac ho subjektívne vnímala negatívne, keď sa vyjadřila napr. že je starý, „čo s takým chlapom“. Ak sa aj sťažovala, že koľko má doma práce, nikto zo svedkov neuviedol, že by jej to obžalovaný prikazoval robiť. Z výpovedí svedkov zo susedstva, príbuzných, synov obžalovaného vyplýva, že na chode domácnosti sa podieľali všetci kto boli doma, pričom obžalovaný vykonával príslušné práce okolo domu a rólí, teda čo bolo treba. Čo sa týka toho, že obžalovaný mal spôsobovať poškodenej psychické a fyzické utrpenie upodozrievaním z nevery zisťovaním, kde je a s kým sa stretáva, čo musela neustále vysvetľovať, ani v tomto smere súd nemal preukázané také konanie zo strany obžalovaného, ktoré by napĺňalo pojmové znaky skutkovej podstaty zločinu týrania blízkej a zverenej osoby. Naopak, z výpovedí svedkov nemožno prijať iný záver ako len ten, že samotná poškodená svojím správaním mu zadávala viac závažné dôvody na to, aby sa jej pri telefonáte pýtal, kde je, čo robí, kedy príde, prečo niekam ide, s kým je tam a s kým tam bude a pod. a to aj z dôvodu, či poškodená nemá nejaké iné vzťahy. Aj zo znaleckého dokazovania vyplynulo, že obžalovaný bol naviazaný na poškodenú a nemožno absolútne nijako vylúčiť, že by si obžalovaný na poškodenej nebol všimol náznaky takého správania, ktoré v ňom vyvolalo prirodzené obavy o ich vzájomný vzťah. Za sledovanie a kontrolovanie nemohol súd vyhodnotiť to, že obžalovaný, pokiaľ pracoval na prerábke objektu Kocka, alebo chodil za lekárom, tak sa zastavil pri poškodenej v práci. Ani konanie, že obžalovaný poškodenú v noci budil nebolo nijako relevantne preukázané, že to bolo systematické, za účelom spôsobenia poškodenej akejkoľvek ujmy. Ako to odznelo na hlavnom pojednávaní a to aj od poškodenej, obžalovaný bol vtedy PN, pričom aj ich dcéra mu vzhľadom na jeho stav mala vytykať, že sa nedostatočne lieči. OČTK nijako nepreverili jeho vtedajší stav, preto

neboli spochybnené jeho tvrdenia, že v noci poškodenú požiadal, aby mu doniesla vodu alebo lieky, čo potvrdzovala aj svedkyňa I., pričom podľa svedkov poškodená dlho do noci sledovala televízor a bola to práve ona, ktorá budila obžalovaného. Súd nemôže opomenúť ani vystupovanie poškodenej na hlavnom pojednávaní, ktorá pred súdom, napriek tomu, čo jej malo byť dlhodobu spôsobované, bez akýchkoľvek náznakov nepríjemného znovuprežívania daných situácií, prípadných rozľútostí v dôsledku reprodukcie, suverénne, s nadsázkou, pohľadom v hlase, bez akéhokoľvek prejavu niečoho čo by v nej malo vzbudzovať nepríjemné pocity, dopĺňajúc miestami aj sarkazmom, vystupovala. Obdobne tak, napriek všetkému zlému ako bezemočne možno hodnotiť aj vystupovanie svedkyne I.. Na základe uvedených skutočností súd obžalovaného spod obžaloby v časti ako je uvedené vo výrokovej časti rozsudku oslobodil podľa § 285 písm. a/ Tr. poriadku, nakoľko nebolo preukázané, že takéhoto konania, takým spôsobom a intenzitou ako sa mu kládlo obžalobou za vinu, s uvedeným následkom, sa obžalovaný dopustil, navyše s úmyslom spôsobovať poškodenej utrpenie fyzické či psychické, resp. len s uzrozumením a možným pôsobením takých následkov. Čo sa týka rozhodnutia v bode II. výrokovej časti rozsudku, súd mal za preukázané, že obžalovaný sa dňa 22.03.2018 voči poškodenej dopustil tam popísaného konania, ktoré konanie je z pohľadu súdu maximálne nevhodné, avšak na druhej strane nenaplnilo znaky obžalovanému za vinu kladené obžalobou, ako ani prípadne iného trestného činu. Okrem výpovede poškodenej, táto je podporená výpoveďami svedkov, ktorým poškodená konanie obžalovaného popísala a práve toto konanie mohlo byť dôvodom na základe, ktorého sa poškodená nevrátila do spoločnej domácnosti, preto súd v uvedenej časti vec postúpil Okresnému úradu Stará Ľubovňa, pretože nejde o trestný čin, ale v tejto časti žalovaný skutok by mal prejednať ako priestupok.

Krajský súd, po oboznámení sa s odvolaním napadnutým rozsudkom, ako aj obsahom predloženého spisu konštatuje, že súd prvého stupňa na hlavnom pojednávaní vykonal celé do úvahy prichádzajúce dokazovanie týkajúce sa skutku uvedeného v obžalobe prokurátora, ktoré bolo značne rozsiahle a vyčerpávajúce. Boli vykonané dôkazy v rozsahu potrebnom na zistenie a ustáleného skutkového stavu veci a to zákonným spôsobom, pričom ani procesné strany sa v rámci odvolacieho konania nedomáhali vykonania ďalších dôkazov. Z takto procesne zabezpečených dôkazov následne okresný súd vyvodil skutkové okolnosti tak, ako sú uvedené vo výroku napadnutého rozsudku. Tieto majú oporu vo výsledkoch vykonaného dokazovania. Prvostupňový súd vyhodnotil dôkazy v súlade so zásadou uvedenou v § 2 ods. 12 Tr. poriadku. Krajský súd preto považuje tieto skutkové zistenia za správne a zákonné a s nimi sa stotožňuje a keďže okresný súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia s jednotlivými dôkazmi, z ktorých pri ustálení skutkového stavu vychádzal vysporiadal, odvolací súd na toto rozhodnutie súdu prvého stupňa v celom rozsahu odkazuje.

Aj podľa názoru odvolacieho súdu, vykonané dôkazy vo svojom súhrne jednoznačne nepreukazujú, že skutok uvedený v obžalobe prokurátora v časti, spod ktorého bol obžalovaný oslobodený sa stal. V predmetnej trestnej veci stáli proti sebe antagonické výpovede svedkyne poškodenej B., ktorá mala popisovať konanie obžalovaného, ktoré ona mala vnímať ako ťažké príkorie, teda, ktorým ju mal týrať a výpoveď obžalovaného, ktorý takéto konanie poprel, aj keď priznal, že občas ju udral dlaňou po tvári, ale nikdy tak, aby musela byť ošetrovaná, určite ju nebil pravidelne a odkedy nepije alkohol, tak jej facku nikdy nedal. Konanie obžalovaného, ktoré z pohľadu poškodenej táto hodnotí ako týranie, možno v podstate rozdeliť do viacerých rôznych konaní a to konanie obžalovaného, ktorým ju mal biť, teda fyzicky napádať, konanie obžalovaného, ktorým jej mal nadávať, ponižovať, vyžadovať plnenie rôznych príkazov, ktoré plnila, lebo sa bála, konanie obžalovaného spočívajúce v sledovaní osoby poškodenej, podozrievaní z nevery a budení pre rôzne veci, čím jej mal odopierať spánok. Tak ako prvostupňový súd, aj odvolací súd dospel k záveru, že z vykonaného dokazovania vyplýva, že konanie spočívajúce v bití poškodenej obžalovaným fackami sa malo odohrávať nanajvýš počas obdobia, kedy mal obžalovaný požívať alkoholické nápoje, t.j. do obdobia, kedy mu bolo zistené ochorenie cukrovky, čo bolo ustálené na rok 2003. Z výpovede väčšiny svedkov však vyplynulo, že nezaznamenali, aby obžalovaný mal poškodenú biť. O pravidelných bitkách obžalovaným vypovedala iba svedkyňa poškodená a jej dcéra, svedkyňa I., naopak všetci ostatní vo veci vypočutí svedkovia popreli, aby videli ako obžalovaný poškodenú mal biť. Svedkyňa I., dcéra poškodenej s obžalovaným a poškodenu dlhodobu nebýva v spoločnej domácnosti a aj keď uviedla, že mama stále dostala pre niečo, ale presne si nepamätá, k tomu dodala, že bola ešte malé dieťa a bolo to vtedy, keď otec prišiel opitý a mamu bil veľakrát, keď prestal piť kričal a robil scény, ale už ich bil menej, nevie ako často ale keď mala 14 až 15 rokov tak mamu videla veľakrát splakanú, ale nevie čo sa stalo. Z uvedenej výpovede svedkyne I. nebola ustálená ani početnosť napadnutí poškodenej, ani intenzita a ani obdobie. Ostatní vo veci vypočutí svedkovia, ktorí mali potvrdzovať, že niečo o násilí obžalovaného vo vzťahu k poškodenej vedeli, toto mali vedieť

iba z počutia a to svedkyňa E., kolegyňa poškodenej, ktorá uviedla, že vie len to, čo jej poškodená vravela v práci, pričom poškodená jej mala povedať, že obžalovaný ju mal napádať, keď pil alkohol, teda malo ísť o obdobie pred rokom 2003, celkovo trikrát, z toho raz vážnejšie, pričom z lekárskeho správ poškodenej je zrejmé, že malo ísť o skutok, keď mala vyhľadať lekárske ošetrovanie a k tomu malo dôjsť v roku 1996, teda mimo v obžalobe žalovaného obdobia. Rovnako nebolo ustálené či k ďalším fyzickým útokom obžalovaného na poškodenú malo dochádzať počas žalovaného obdobia alebo ešte predtým, avšak rozhodne z vykonaného dokazovania nevyplývalo, aby k tomu malo dochádzať po tom, čo obžalovaný prestal požívať alkoholické nápoje, čiže po roku 2003. Rovnako svedkyňa N. B. uviedla, že keď mala asi 10 rokov a v tom čase obžalovaný ešte popíjal alkohol k niečomu došlo, ale nevie k čomu, ale obžalovaný dal facku poškodenej. Nepochybne aj z výpovede obžalovaného z prípravného konania vyplýva, že pokiaľ pil, tak obžalovanej dal niekedy facku, ale potom už nie. Vo vzťahu k uvedenému krajský súd udáva, že aj keď bolo preukázané, že obžalovaný mal poškodenej niekoľkokrát dať facku, teda ju udrieť, ide o obdobie pokiaľ obžalovaný pil, teda do roku 2003, pričom nie je zrejmé koľkokrát sa tak malo udiať, aká bola intenzita, v akom to bolo období a či to bolo v období skutku tak, ako je zažalovaný v obžalobe, najmä s poukazom na skutočnosť, že k úderu silnej intenzity malo dôjsť ešte v roku 1996, čiže ešte pred žalovaným obdobím. Zároveň nikto z vypočutých svedkov a to ani synov obžalovaného a poškodenej, ktorí s nimi žili v spoločnej domácnosti, ani susedov, ktorí sa vyjadrili, že mali bezprostredný výhľad na dvor a domácnosť obžalovaného a poškodenej neuviedli, aby videli, že obžalovaný mal poškodenú biť, ani si na poškodenej nevšimli žiadne zranenia a ani ďalší vo veci vypočutí svedkovia žiadne zranenia poškodenej neuvádzali. Vo vzťahu k ďalšiemu konaniu kladenému obžalobou obžalovanému za vinu, ktorým mal naplniť skutkovú podstatu trestného činu týrania blízkej a zverenej osoby a to vulgárnym nadávkami poškodenej, prenasledovaním, vydávaním príkazov, rozkazov, zákazov, kontrolovaním poškodenej, či odopieraním spánku, krajský súd dospel k záveru, že ani uvedené konanie obžalovaného nie je preukázané v takom rozsahu a v takej intenzite, aby naplnilo skutkovú podstatu trestného činu týrania blízkej a zverenej osoby. Krajský súd poukazuje na skutočnosť, že z vykonaného dokazovania vyplýva, že bola to práve poškodená, ktorá vyvolávala hádky, bola vulgárna, vulgárne sa vyjadrovala o obžalovanom, ako aj o svojich synoch, a to tak pred tretími osobami, ako aj priamo vo vzťahu k nim, pričom skutočnosť, že vulgárne vyjadrovanie poškodenej jej nie je cudzie vyplýva aj z jej výpovede na hlavnom pojednávaní, čiže v danom prípade išlo o vzájomné vulgárne vyjadrovanie sa obžalovaného a poškodenej, pričom z vykonaného dokazovania vyplýva, že práve poškodená bola tou, ktorá bola vulgárnejšia, hrubšia a ktorá vyvolávala konflikty, teda v danom prípade nie je možné dospieť k záveru, aby takéto správanie obžalovaného vo vzťahu k poškodenej táto mala vnímať ako ťažké príkorie. K vydávaniu príkazov, rozkazov a zákazov obžalovaného vo vzťahu k poškodenej, z ktorých ona mala mať strach, preto ich plnila, krajský súd udáva, že uvedené z dokazovania nebolo preukázané, keď väčšina vo veci vypočutých svedkov sa vyjadrila, že čo sa týka starostlivosti o domácnosť, každý sa staral ako mohol, najmä keď obžalovaný bol doma o hospodárstvo a hospodárske zvieratá sa staral on, keď nebol tak poškodená, každý doma niečo robil, každý mal svoju predstavu o tom ako sa čo má robiť. Vo vzťahu k časti konania kladeného obžalovanému za vinu, že obžalovaný mal poškodenú prenasledovať, zisťovať čo robí, s kým je, kedy príde krajský súd udáva, že niektorí svedkovia sa vyjadrili, že obžalovaný poškodenej telefonoval častejšie, najmä keď mu nedvihla, avšak z vykonaného dokazovania je rovnako zrejmé, že poškodená obžalovanému na takéto konanie dávala zámienky, viacerí svedkovia sa vyjadrili o tom, že vedeli o mimomanželskom vzťahu poškodenej a niektorí aj o tom, že týchto vzťahov bolo viac. Vo vzťahu ku konaniu obžalovaného, ktorý mal poškodenú budiť a tým jej odopierať spánok krajský súd udáva, že z vykonaného dokazovania vyplýva, že je pravdou, že obžalovaný poškodenú mal občas zobudiť a to, najmä keď mal zdravotné problémy s tým, aby ho pomasírovala, doniesla mu tabletku alebo čaj, avšak nebolo preukázané, aby išlo o konanie dlhodobé, systematické, teda také, aby naplnilo skutkovú podstatu trestného činu týrania blízkej a zverenej osoby. Navyše, z vykonaného dokazovania vyplývalo, že práve poškodená bola osoba, ktorá mala pozeráť dlho do noci televízor a to do druhej - tretej hodiny ránej, čím mala odopierať spánok obžalovanému. Nie je možné opomenúť ani skutočnosť vyplývajúcu z vykonaného dokazovania, že obžalovaný v období, ktoré sa mu kladie obžalobou za vinu od roku 2003 do roku 2018 pracoval aj v Českej republike, kde chodil na turnusy tak, že tri týždne bol v práci a týždeň doma, teda v rámci žalovaného obdobia sa mal po značný čas tohto obdobia zdržiavať v Českej republike. Zároveň je potrebné poukázať aj na vyjadrenia viacerých svedkov, ktorí poukázali na to, že poškodená nie je osoba, ktorá by sa nechala týrať a v tomto kontexte aj na znalecký posudok znalkyne Mgr. Ivety Cehelníkovej, ktorá poškodenú charakterizovala ako extrovertne ladenú s emotivitou prezentujúcou sa vyššou amplitúdou, iritabilitou, afektívnou dráždivosťou a pohotovosťou k impulzívnym prejavom, nízkym prahom odbrzdzenia hnevlivej reakcie, s tendenciami k dominancii a sebaapresadzovaniu, ktorá

je rada stredobodom spoločnosti, rada flirtuje, bráni svoju vnútornú samostatnosť, spory s partnerom vníma ako ubíjajúce, a preto k nim zaujíma kritický a opozičný postoj, sama priznáva potenciú k impulzivite, náladovosť, výbuchy hnevu s možnou stratou kontroly nad vlastným správaním. Sociabilita trpí prílišným egocentrickým zameraním s detektovanou inhibíciou schopnosti sa viazať. Správanie je často situačne reaktívne, prchké, vyznačujúce sa razanciou, miestami verbálnou odbrzdenosťou, dominujú momenty vlastných záujmov, bez zvláštneho ohľadu na iných. Osobnostné rysy G. B. sú vystavané na vyhranene extrovertnom temperamentovom založení s vysokou potrebou spoločenského kontaktu, družnosťou, aktivitou, živosťou, zhovorčivosťou, snahou byť v centre diania, udávať tón, snahou o sebaapresadenie a dominanciu, emotívne prejavy riadi vyššia miera expresivity, impulzívne tendencie, dráždivosť, situačne možná strata sebaovládania, odmietanie pozície byť kýmkoľvek ovládaná, či kontrolovaná, manželské spolužitie od začiatku vníma skôr z pragmatického hľadiska „mať strechu nad hlavou“, dlhodobé pôsobenie manžela v Čechách jej aj deťom vždy vyhovovalo, žili si vlastným relatívne spokojným životom bez manželových nárokov a obmedzení kontroly, v podstate ho nepotrebovala, jeho opakované útoky a neprístojnosti trpela so zaťatými zubami s vidinou jeho opätovného odchodu za prácou. Jeho permanentná prítomnosť doma od decembra z dôvodu jeho zlého zdravotného stavu je pre ňu zaťažkávajúcou skúškou a nie je ochotná znášať jeho obmedzovanie a kontrolovanie. Znalčka Mgr. Cehelníková zároveň konštatovala, že u poškodenej G. B. neboli zistené relevantné neurotické, či depresívne tendencie, či následky psychického utrpenia, poškodená disponuje dostatočnou akcieschopnosťou s vyjadrením nespokojnosti, nevôle a opodstatneného hnevu voči hrubému a násilnému správaniu manžela, vyšetrením neboli zistené žiadne relevantné znaky obete, nie je zastúpená ani neurotická, ani depresívna symptomatika, prežívanie negatívnych emócií ako nespokojnosť, hnev a pohoršenie sú prijateľne adaptívne v kontexte udalostí, ktoré prežila, nie sú potlačené, ale plne vyjadrené jednoznačným postojom riešenia súčasnej životnej situácie s odmietnutím ľudsky nedôstojných podmienok vzájomného spolužitia. Znalčka zároveň uviedla, že osobnostná konštelácia oboch zúčastnených je zásadnou prekážkou možného harmonického a nekonfliktného partnerského spolužitia. S poukazom na znalecký posudok znalčky Mgr. Cehelníkovej z odboru psychológie, z ktorého vyplýva, že u poškodenej neboli zistené „symptómy týranej osoby“, aj keď zistenie týchto symptómov nie je nutným predpokladom na konštatovanie či došlo alebo nedošlo k naplneniu skutkovej podstaty trestného činu týrania blízkej a zverenej osoby, s poukazom na obsah vykonaného dokazovania, keď tvrdenia poškodenej, o tom ako ju mal obžalovaný týrať, či už fyzicky alebo psychicky, okrem nej sú podporené len výpoveďou jej dcéry svedkyne I., ktorá už dlhšiu dobu nežije s obžalovaným a poškodenou v spoločnej domácnosti, resp. výpoveďou svedkyne E., ktorej sa mala o konaní obžalovaného zdôveriť, prípadne svedkyne E. I., ktorej mala poškodená hovoriť, čo mal obžalovaný robiť, s poukazom na výpovede ostatných svedkov, z ktorých nevyplýva, aby mali vnímať nejaké konanie zo strany obžalovaného k poškodenej ako konanie, ktoré by bolo možné označiť ako týranie, väčšina tých svedkov za iniciátora hádok a konfliktov označila poškodenú, ktorú rovnako označili ako tú, ktorá bola vo vzťahu viac vulgárnou osobou, s poukazom na skutočnosť, že žiaden zo svedkov, ktorý mal možnosť vnímať bezprostredne spolužitie obžalovaného a poškodenej neuviedol, s výnimkou svedkyne I., aby videl fyzické napadnutie poškodenej obžalovaným, resp. stopy po takomto fyzickom napadnutí, krajský súd dospel k záveru, že sa stotožňuje s názorom súdu prvého stupňa, že nebolo preukázané, že skutok v časti, v ktorej bol obžalovaný spod obžaloby oslobodený, sa stal.

Vo vzťahu k časti skutku kladenému za vinu obžalovanému, ktorý bol postúpený Okresnému úradu Stará Ľubovňa, ktorý by ho mal prejednať ako priestupok sa krajský súd rovnako stotožňuje s názorom súdu prvého stupňa, že z vykonaného dokazovania vyplýva, že skutok tak ako je popísaný v rozsudku sa stal, čo vyplýva z výpovede svedkyne poškodenej B., ako aj ďalších svedkov, ktorým sa mala svedkyňa poškodená zdôveriť a to svedka K., svedkyne E., svedkyne I., svedkyne L., ako aj ďalších, pričom aj obžalovaný inkriminované konanie priznal, i keď uviedol, že iniciátorom bola poškodená. Tak ako súd prvého stupňa, aj krajský súd dospel k záveru, že uvedené konanie obžalovaného, ani v spojení s konaním, pre ktoré bol spod obžaloby oslobodený, ako ani samostatne nenapĺňa znaky žalovaného trestného činu týrania blízkej a zverenej osoby, ako ani iného trestného činu, avšak mohlo by napĺňať znaky priestupku, preto správne prvostupňový súd postupoval, ak uvedené konanie postúpil Okresnému úradu Stará Ľubovňa, ktorý by ho mohol prejednať ako priestupok.

Na základe uvedeného krajský súd dospel k záveru, že prvostupňový súd správne rozhodol o tom, že časť skutku spod obžaloby oslobodil a časť postúpil na priestupok, pretože dané konanie nie je trestným činom.

Vo vzťahu k rozhodnutiu okresného súdu pod bodom II. napadnutého rozsudku krajský súd dodáva, že, podľa jeho názoru, o postúpení časti skutku kladenej obžalovanému za vinu na priestupok podľa § 280 ods. 2 Tr. poriadku Okresnému úradu Stará Ľubovňa, ktorý by ho mal prejednať ako priestupok mal prvostupňový súd rozhodovať uznesením, nie rozsudkom, avšak vzhľadom na skutočnosť, že rozhodnutie je vecne správne a rozsudok je vyššia forma rozhodnutia ako uznesenie, navyše proti tomuto môžu procesné strany podať opravný prostriedok v lehote pätnástich dní, pričom proti uzneseniu iba v lehote troch pracovných dní, krajský súd má za to, že nedošlo k porušeniu práv obžalovaného, preto uvedené pochybenie prvostupňového súdu už nenapravoval tým, aby zrušil napadnutý rozsudok a sám vo veci rozhodol.

Vo vzťahu k odvolacej námietke prokurátora, že podľa jeho názoru, uvedené konanie napĺňa znaky žalovaného trestného činu, krajský súd poukazuje na odôvodnenie svojho rozhodnutia vyššie, prečo a na základe akých dôkazov sa stotožnil so závermi súdu prvého stupňa.

Vo vzťahu k odvolacej námietke prokurátora poukazujúcej na závery znaleckého posudku znalkyne Mgr. Cehelníkovej, ktorá konštatovala, že všeobecná, ani špecifická vierohodnosť poškodenej nie je významne oslabená, nejaví tendencie javiť sa v lepšom svetle, či tendencie skresľovať prežité udalosti a tým poškodiť obžalovanému, krajský súd udáva, že niektoré časti konania obžalovaného preukázané boli, avšak tieto nenapĺňali znaky trestného činu týrania blízkej a zverenej osoby, nakoľko chýbala pravidelnosť, resp. intenzita konania obžalovaného, ktoré by poškodená mohla znášať ako ťažké príkorie.

Ak prokuratúra poukazuje na výsluchy svedkov H. I., K. L. a M. E. či E. I., krajský súd udáva, že uvedené svedkyne mali o konaní obžalovaného mať vedomosť iba z počutia a toto konanie sa malo vzťahovať predovšetkým na obdobie pred rokom 2003, okrem svedkyne I., ktorá je dcérou poškodenej, avšak u nej je treba poukázať na skutočnosť, že táto už po dlhšiu dobu nežila s obžalovaným a poškodenu v spoločnej domácnosti a naproti týmto sú tu výpovede svedkov - synov obžalovaného a poškodenej, ktorí s nimi žili v spoločnej domácnosti a susedov obžalovaného a poškodenej, ktorí bezprostredne vnímali dianie v domácnosti obžalovaného a poškodenej, ktorí zhodne popreli, aby vnímali také konanie zo strany obžalovaného, ktoré by mohlo byť vyhodnotených ako ťažké príkorie, ktoré spôsobil poškodenej a mohol tým naplniť znaky skutkovej podstaty trestného činu týrania blízkej a zverenej osoby.

K tvrdeniu prokurátora, že poškodená vnímala konanie obžalovaného tak intenzívne, že nemohla zotrvať vo svojom obydľí, ktoré malo pôsobiť jej ako aj útočisko a z tohto utiekla, preto to vnímala ako ťažké príkorie, krajský súd poukazuje na skutočnosť, že z obsahu vykonaného dokazovania vyplýva, že poškodená predtým ako opustila spoločnú domácnosť obžalovaného pravidelne vyberala peniaze z účtu obžalovaného, ktorého bola disponentkou, pričom je zrejmé, že susedov poprosila, aby v prípade, ak poštarka donesie výpis z bankového účtu obžalovaného, aby sa tento k nemu nedostal, aby ho zobrali a následne dali jej, z čoho je zrejmé, že nechcela, aby sa obžalovaný dozvedel o stave svojho účtu, teda najmä o skutočnosti, že z neho mala vyberať peniaze, pričom skutočnosť, že bola to práve poškodená, ktorá vykonávala výbery kartou vyplýva z vykonaného dokazovania a to aj z výpovede samotnej svedkyne poškodenej, ktorá uviedla, že obžalovaný ani kartu nevedel obsluhovať, preto ona tieto výbery musela vykonávať. Vzhľadom na uvedené konanie poškodenej, ako aj vzhľadom na skutočnosť, že z výpovedí viacerých svedkov vyplýva ich vedomosť o mimomanželskom vzťahu, resp. vzťahoch poškodenej, nie je možné jednoznačne tvrdiť, že motívom poškodenej na opustenie spoločnej domácnosti bolo konanie obžalovaného, ktoré ona znášala ako ťažké príkorie.

Vo vzťahu k odvolacej námietke prokurátora poukazujúcej na skutočnosť, že súd sa absolútne nezaoberal tým, že konanie obžalovaného dňa 22.03.2018 mohlo byť posúdené ako trestný čin sexuálneho násillia v zmysle ustanovenia § 200 Tr. zákona, krajský súd udáva, že pri trestnom čine sexuálneho násillia je subjektívna stránka trestného činu vedená úmyslom páchatel'a sexuálne sa uspokojiť, čo v danom prípade preukázané nebolo, nakoľko úmyslom obžalovaného nebolo sexuálne sa uspokojiť na poškodenej, ale „preverenie“ či poškodená bezprostredne predtým nemala sexuálny styk so svojím nadriadeným.

Ani závery znaleckých posudkov z odvetvia psychológie a z odvetvia psychiatrie na obžalovaného, ako ani skutočnosť, že sa mal svedkyňa M. E. pýtať, či chce dostať po papuli, keď mu nepovie, kde je

poškodená, v súhrne neodôvodňujú záver, že obžalovaný svojim konaním mal naplniť skutkovú podstatu žalovaného trestného činu.

Z uvedených dôvodov odvolací súd považuje rozhodnutie súdu prvého stupňa za správne a za zákonné a odvolanie prokurátora preto vyhodnotil ako nedôvodné a toto postupom podľa § 319 Tr. poriadku zamietol.

Toto rozhodnutie bolo prijaté jednomyseľne.
jednomyseľne

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je príпустný.